

VRHOVNI SUD RH

putem

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

Amruševa ulica 2

10000 Zagreb

Na poslovni broj: **P-22/2017**

Pravna stvar

Tužitelj: DINOS GRAĐENJE d.o.o., u stečaju, Soblinec, Soblinečka cesta 51., OIB: 53372479004, zastupan po punomoćniku Igoru Radeliću, odvjetniku u Zagrebu

Tuženik: RTD d.o.o., Zadar Trg tri bunara 5., OIB: 70786957047, zastupan po direktoru Ivici Božanu, a ovaj po punomoćnicima Marku Zekanoviću i Ivanu Bitangi, odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Zekanović, Bitanga i partneri d.o.o. u Zadru

PRIJEDLOG ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE

- protiv točke I. presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske
poslovni broj: 11 Pž-3696/2021-2 od 07. veljače 2022. god.

I Presudom Visokog trgovačkog suda RH, poslovni broj 11 Pž-3696/2021-2 od 07. veljače 2022. god, točkom I. – podtočkom 1. preinačena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-22/2017 od 29. ožujka 2021. god. na način da je usvojen tužbeni zahtjev tužitelja i naloženo je tuženiku da tužitelju isplati iznos od ukupno 700.000,00 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje na taj iznos teku počevši od 04. siječnja 2017. godine pa do isplate, dok je podtočkom 2. točke I. naloženo tuženiku da tužitelju naknadi parnični trošak u iznosu od 96.312,50 kn, sve u roku od 8 dana.

DOKAZ: cit. presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj 11 Pž-3696/2021-2 od 07. veljače 2022. god; cit. presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-22/2017 od 29. ožujka 2021. god; pribava i uvid u spis Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. broj P-22/2017

II Tužitelj je gore cit. odluku Visokog trgovačkog suda RH primio dana 14. ožujka 2022. god., te ovim putem pozivom na odredbe članka 385. i dr. Zakona o parničnom postupku (»Narodne novine«, br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, u daljnjem tekstu - ZPP) pravovremeno podnosi ovaj prijedlog za dopuštenje revizije.

Sukladno odredbama članka 385. i dr. ZPP-a prijedlog za dopuštenje revizije može se podnijeti zbog pravnog pitanja koje je važno za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni ili za razvoj prava kroz sudsku praksu, te će Vrhovni sud Republike Hrvatske dopustiti reviziju ako se može očekivati odluka o nekom pravnom pitanju koje je važno za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni ili za razvoj prava kroz sudsku praksu, a osobito:

- *ako je riječ o pravnom pitanju o kojem odluka suda drugog stupnja odstupa od prakse revizijskog suda, ili*
- *ako je riječ o pravnom pitanju o kojem nema prakse revizijskog suda, pogotovo ako sudska praksa viših sudova nije jedinstvena, ili*
- *ako je riječ o pravnom pitanju o kojem sudska praksa revizijskog suda nije jedinstvena, ili*
- *ako je o tom pitanju revizijski sud već zauzeo shvaćanje i presuda se drugostupanjskoga suda temelji na tom shvaćanju, ali bi – osobito uvažavajući razloge iznesene tijekom prethodnoga prvostupanjskoga i žalbenoga postupka, zbog promjene u pravnom sustavu uvjetovane novim zakonodavstvom ili međunarodnim sporazumima te odlukom Ustavnoga suda Republike Hrvatske, Europskoga suda za ljudska prava ili Suda Europske unije – trebalo preispitati sudsku praksu.*

Nadalje, prijedlog za dopuštenje revizije može se podnijeti protiv drugostupanjske presude kojom se potvrđuje prvostupanjska presuda i zbog postupovnopravnog pitanja koje se odnosi na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 6., 7., 8., 10., 11. i 12. ovoga Zakona samo ako je podnositelj zbog tih povreda žalbom pobijao prvostupanjsku presudu, ili ako su te povrede učinjene tek u drugostupanjskom postupku.

U prijedlogu za dopuštenje revizije mora se točno određeno naznačiti pravno pitanje zbog kojeg se predlaže da se dopusti podnošenje revizije te određeno izložiti razloge zbog kojih smatra da je ono važno u smislu odredaba članka 385.a stavka 1. ZPP-a, a ukoliko se prijedlog za dopuštenje revizije podnosi zbog različite prakse viših sudova, stranka je uz prijedlog dužna dostaviti odluke sudova na koje se poziva ili ih određeno naznačiti.

Temeljem gore naznačenog, tuženik podnosi ovaj prijedlog za dopuštenje revizije, te postavlja sljedeća pravna pitanja koja su važna za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni kao i za razvoj prava kroz sudsku praksu:

- 1) U kojoj mjeri i u kojim situacijama je sud dužan istraživati pravu volju i namjeru stranaka ugovora, te pobude za sklapanje ugovora, kada među strankama postoji spor o tumačenju pravnog posla?
- 2) Da li se dospijeće obveze iz naplatnog pravnog posla može učiniti ovisnom o sadržaju i ispunjenju drugog pravnog posla koji je sklopljen između trećih osoba?
- 3) Da li je stranka ugovora koja nije ispunila svoju obvezu niti je spremna za istovremeno ispunjenje, ovlaštena zahtijevati ispunjenje od protivne ugovorne strane?

- 4) Da li je sud ovlašten u cijelosti odstupiti od nalaza i mišljenja vještaka koje je dano u odnosu na predmet spora, a da prethodno nije proveo dopunsko ili kontrolno vještačenje, te da li ovakvo odstupanje predstavlja bitnu povredu odredaba parničnog postupka u vidu arbitrarnosti suda?
- 5) Da li nedavanje obrazloženja i razloga u presudi iz kojih proizlazi zašto je sud zanemario nalaz i mišljenje vještaka provedenog u postupku, a koje je vještačenje u cijelosti u protivnosti sa utvrđenjima uređujućeg suda, predstavlja bitnu povredu odredaba parničnog postupka povreda?
- 6) Da li prodavatelj poslovnih udjela može s kupcem poslovnih udjela ugovoriti davanje jamstva za ispunjenje svih obveza iz predugovora o kupoprodaji poslovnih udjela, pa ako kupac poslovnih udjela ne ispuni sve obveze iz Ugovora o preuzimanju obveze prijenosa dijela poslovnog udjela u trgovačkom društvu, prodavatelj može zadržati polovicu uplaćenog depozita?
- 7) Da li se stanoviti iznos novca koji je jedna strana dala drugoj strani prilikom sklapanja ugovora, nazivajući taj iznos novca jamstvom odnosno novčanom kaznom, može smatrati kaparom ili se ima smatrati onako kako glasi?
- 8) Da li kupac poslovnih udjela može, nevezano na sklopljeni ugovor o preuzimanju obveze prijenosa dijela poslovnog udjela s trgovačkim društvom, direktno potraživati od trgovačkog društva povrat uplaćenog iznosa kao predujma za kupnju poslovnog udjela?
- 9) Da li drugostupanjski sud može preinačiti presudu prvostupanjskog suda bez utvrđivanja činjenice što je direktor trgovačkog društva vjerovnika izjavio da dugovanje ne postoji i bez obzira što je sudski vještak dao nalaz i mišljenje da dug ne postoji ili je sud trebao predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje?
- 10) Ukoliko zajmodavac nije pozvao zajmoprimca na povrat zajma, od kojeg dana teku kamate, da li u rokovima iz članka 504. Zakona o obveznim odnosima ili od rokova iz članka 183. toga Zakona?
- 11) Narušava li se načelo ravnopravnosti stranaka i ustavno pravo na žalbu kada drugostupanjski sud svojom odlukom preinači prvostupanjsku odluku odnosno da li su tuženiku povrijeđena prava na procesnu ravnopravnost i pravo na dokaz (pravo na pošteno suđenje) kada drugostupanjski sud preinači prvostupanjsku odluku uz zanemarivanje financijsko – knjigovodstvenog vještačenja koje je bilo temelj odluke prvostupanjskog suda?

Presudom Visokog trgovačkog suda RH posl. broj: PŽ-3696/2021 od 07. veljače 2022. god., točkom I, preinačena je prvostupanjska presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj: P-22/2017 od 29. ožujka 2021. god. na način da je tuženiku RTD d.o.o. naloženo da tužitelju DINOS GRAĐENJE d.o.o. u stečaju isplati iznos od 700.000,00 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje na taj iznos teku počevši od 04. siječnja 2017. god. pa do isplate, te

da tužitelju nadalje naknadi i parnični trošak u ukupnom iznosu od 96.312,50 kn, sve u roku od 8 dana.

Drugostupanjska presuda počiva na pogrešnom tumačenju i primjeni odredbi materijalnog prava, a jednako i na previdu, odnosno zanemarivanju osnovnih počela obveznog prava, i to jednako načela normiranih zakonom i načela razvijenih dugotrajnom ustaljenom praksom, kako sudskom tako pravnim odnosima privatnopravnog karaktera. Drugostupanjska presuda opterećena je i povredama procesnih normi Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, dalje: ZPP), budući odlučne činjenice nisu utvrđene, u presudi postoji proturječnost između onoga što su se u razlozima presude navodi o sadržaju ugovora i o iskazima svjedoka i vještaka u sudskom postupku.

Drugostupanjski sud ne ulazi u meritum pravne stvari i kontekst pravnih odnosa u kojem su stranke djelovale; ne istražuje pravu volju stranaka niti pobude koje su bile odlučujuće za sklapanje pravnih poslova, a što je upravo ključno pitanje u ovoj pravnoj stvari obzirom na okolnosti u kojima su stranke poduzimale pravne radnje.

Činjenična podloga pravne stvari počiva na ugovornim odnosima između stranaka ovoga postupka, te trgovačkih društava ANDRE d.o.o. i NOVI LIST d.d. sklopljenih u 2014. godini. Dana 02. svibnja 2014. god. trgovačko društvo ANDRE d.o.o. sklopilo je s prednikom tužitelja, DINOS GRAĐENJE d.o.o., Ugovor o preuzimanju obveze prijenosa dijela poslovnog udjela u trgovačkom društvu RTD d.o.o. Trgovačko društvo ANDRE d.o.o. bilo je jedini član trgovačkog društva RTD d.o.o. i u trgovačkom društvu RTD d.o.o. je imalo dva poslovna udjela, što je predstavljalo 100% temeljnog kapitala. Trgovačko društvo ANDRE d.o.o. je nakladnik „Zadarskog lista“, medija u vlasništvu tuženika, stjecanje kojeg medija je bila prvenstvena namjera prednika tuženika prilikom sklapanja navedenog ugovora. Isti pravni posao služi kao krovni pravni posao i kao prvenstveno mjerilo za prosuđivanje daljnjih ugovora koji su sklapani između nabrojanih pravnih osoba, te se svrha tih ugovora i radnji koje su isti poduzimali ne može tumačiti bez stavljanja istih u kontekst s navedenim ugovorom.

Citiranim Ugovorom o preuzimanju obveze prijenosa dijela poslovnog poslovnog udjela prednik tužitelja kao stjecatelj i trgovačko društvo ANDRE d.o.o. kao prenositelj, ugovorili su prijenos poslovnih udjela koji potonje društvo drži u društvu RTD d.o.o, pod uvjetom da stjecatelj ispuni uvjete ugovorene u odredbama članka 3. Ugovora i to:

- 1) najkasnije do 07. svibnja 2014. godine uplati u korist trgovačkog društva NOVI LIST d.d. Rijeka, na ime pokrivanja dijela duga društva RTD d.o.o. iznos od 700.000,00 kuna
- 2) najkasnije do 01. srpnja 2014. godine osigura daljnjih 500.000,00 kuna za dokapitalizaciju trgovačkog društva RTD d.o.o., pri čemu su ta sredstva namjenska i služe isključivo za istodobni transfer NOVOM LISTU d.d. na ime pokrića dijela duga
- 3) odmah po uplati dokapitalizacije, s trgovačkim društvom NOVI LIST d.d., autonomno, uz prisustvo odgovornih osoba društva RTD d.o.o., dogovori način i dinamiku povrata ostatka duga, koje će se izvršavati nakon preuzimanja vlasništva na poslovnim udjelima, pri čemu najmanji iznos mjesečnog smanjivanja duga mora biti 30.000,00 kuna. Pod izvršenjem ove obveze smatrati će se isključivo zaključen sporazum između Novog lista d.d., RTD d.o.o. i stjecatelja DINOS GRAĐENJE sačinjen u pisanoj formi

- 4) na dan zaključenja Ugovora o preuzimanju obveze prijenosa dijela poslovnog udjela u trgovačkom društvu RTD d.o.o., kao jamstvo za ispunjenje svih gore navedenih obveza, položi privatni depozit, od strane ovlaštene osobe, u iznosu od 300.000,00 EUR-a, s time da će se depozit vratiti u trenutku ispunjenja svih naprijed navedenih uvjeta
- 5) ukoliko stjecatelj DINOS GRAĐENJE d.o.o. ne bi izvršilo bilo koju od ugovorenih obveza iz Ugovora o preuzimanju obveze prijenosa dijela poslovnog udjela u trgovačkom društvu RTD d.o.o., ili ako ih ne izvrši u ugovorenim rokovima, prenositelj ANDRE d.o.o. nije dužan zaključiti ugovor o prijenosu poslovnih udjela. U tom slučaju dužan je DINOS GRAĐENJU d.o.o. vratiti polovinu uplaćenog depozita, pri čemu će iz zadržane polovice depozita iznos od 700.000,00 kuna uplatiti NOVOM LISTU d.d., ako to ne učini DINOS GRAĐENJE d.o.o. Pri tome su stranke Ugovora suglasne da se, ako zbog propusta izvršavanja ugovorenih obveza od strane DINOS GRAĐENJE d.o.o. ne bude zaključen konačni ugovor o prijenosu poslovnih udjela, navedeni iznos polovice depozita ima se smatrati ugovornom kaznom koju je ANDRE d.o.o. ovlašten zadržati.

Sukladno odredbama Ugovora o preuzimanju obveze prijenosa dijela poslovnog udjela u trgovačkom društvu RTD d.o.o. od 02. svibnja 2014. godine, RTD d.o.o. kao uputitelj, DINOS GRAĐENJE d.o.o. kao upućenik i NOVI LIST d.d. kao primatelj, dana 05. svibnja 2014. godine sklopili su ugovor o asignaciji kojim RTD d.o.o. upućuje DINOS GRAĐENJE d.o.o. da u njegovo ime i za njegov račun plati NOVOM LISTU d.d. iznos od 700.000,00 kuna.

Dana 09. svibnja 2014. godine DINOS GRAĐENJE d.o.o. i RTD d.o.o. sklopili su Ugovor o pozajmici. Ovaj ugovor je sklopljen iz razloga jer između RTD d.o.o. i DINOS GRAĐENJE d.o.o. nije postojao pravni odnos te je citirani iznos po asignaciji trebalo knjigovodstveno regulirati. Isti iznos vodio se kao beskamatna pozajmica s trajanjem dok se ne ispune uvjeti za prijenos poslovnih udjela, te „pozajmica“ kao takva dana bez vremenskog ograničenja na vraćanje.

Prednik tuženika međutim nije izvršio citirane obveze ugovorene člankom 3. Ugovora o preuzimanju obveze prijenosa dijela poslovnog udjela u trgovačkom društvu te stoga nije došlo do ispunjenja ugovora i po njemu stjecanja poslovnih udjela tuženika.

U prvostupanjskom postupku, a radi daljnjeg utvrđenja i rasvjetljavanja činjeničnog stanja i okolnosti u kojima su sklapani ovi ugovori, saslušani su svjedoci i to raniji direktor prednika tužitelja Nenad Bukovec, raniji direktor tuženika Neven Klarin i povjerenik predstečajne nagodbe Mladen Lovrenčić, te je provedeno i financijsko - knjigovodstveno vještačenje po vještaku Zrinku Ručeviću.

Raniji direktor tuženika Neven Klarin, iskazao je kako zna da je prednik tužitelja iskazao interes za kupovinu društva RTD d.o.o. s ciljem stjecanja tiskovine Zadarski list, te da je u ovu svrhu tužitelj pregovarao sa vlasnikom društva ANDRE d.o.o. Albertom Faggianijem, a povodom čega je on potpisao predmetni ugovor o asignaciji što je po njemu predstavljalo uplatu za prvu ratu po ugovoru o prijenosu poslovnih udjela, te da je upravo njegov prijedlog bio da se s istom uplatom zatvori dio dugovanja tuženika prema trećem društvu NOVI LIST d.d.

Jednako je iskazao i raniji direktor tužitelja Nenad Bukovec, navodeći da je DINOS GRAĐENJE d.o.o. iznos od 700.000,00 kn platilo NOVOM LISTU d.d. temeljem obveza iz ugovora o prijenosu poslovnih udjela, ne sjeća se kako je to knjigovodstveno tretirano budući

to za pravni odnos nije niti bilo bitno, no da je to bila prva rata po ugovoru i da je za cjelokupni pravni odnos jedino mjerodavan citirani ugovor o prijenosu udjela.

U nalazu i mišljenju Ručević vještačenja d.o.o. Zagreb po vještaku Zrinku Ručeviću, provedenom na okolnost predmetne uplate od 700.000,00 kn i poslovne dokumentacije tužitelja i tuženika u pogledu ove uplate, te na okolnosti načina provedbe iste u knjigovodstvu, sudski vještak je naveo da je razvidno da je na tuženikovo kartici dobavljača po računima za 2014. god. za trgovačko društvo NOVI LIST d.d. evidentirano dugovanje za veliki broj računa, od kojih je 8 podmireno predmetnom asignacijom, te da je 09. svibnja 2014. god. sklopljen ugovor o pozajmici između prednika tužitelja i tuženika prema kojem je u čl. 1. tog ugovora utvrđeno da će se iznos od 700.000,00 kn isplatiti na ime kratkoročne pozajmice asignacijom na trgovačko društvo NOVI LIST d.d., koja je uplata izvršena istoga dana s opisom plaćanja „prema ugovoru“. Isto tako, sudski vještak navodi da je iz bruto bilance za tužitelja za 2015. god. razvidno potraživanje prema tuženiku u navedenom iznosu, dok je u bilanci tuženika isti iznos bio evidentiran do 31. prosinca 2016. god. kada je temeljnicom za knjižene sačinjen ispravak knjiženja iz 2014. god. čime je ova obveza anulirana kao dio prihoda tuženika po temeljnici TM-2014-2016 na kontu 7810.

Sudski vještak je našao da su poslovni događaji proizašli iz svih zaključenih ugovora u knjigovodstvu tuženika evidentirani u skladu s ugovornim odredbama, te je naveo da iz cjelokupne knjigovodstvene dokumentacije slijedi da je društvo DINOS GRAĐENJE d.o.o. platilo iznos od 700.000,00 kn kao dio podmirenja cijene iz ugovora o preuzimanju obveze prijenosa poslovnog udjela RTD d.o.o, te da je tuženik knjižio ovo potraživanje kao pozajmicu, nakon čega je ovaj dio iznosa cijene tuženik otpisao kao svoju obvezu povrata i ovaj iznos proknjižio kao dio svojih izvanrednih prihoda. Mišljenje vještaka jest da je društvo DINOS GRAĐENJE d.o.o. platilo iznos od 700.000,00 na račun društva NOVI LIST d.d. u ime i za račun tuženika, i to kao dio podmirenja cijene iz ugovora o preuzimanju obveze prijenosa poslovnog udjela u društvu RTD d.o.o, a da je temelj za ovu uplatu potkrijepljen ugovorom o uputi i asignaciji, kao i ugovorom o pozajmici od 09. svibnja 2014. god, a kako društvo DINOS GRAĐENJE d.o.o. nije u cijelosti podmirilo ugovorenu cijenu iz ugovora o preuzimanju obveze prijenosa dijela poslovnog udjela, to je tuženik navedenu obvezu povrata pozajmice isknjižio iz svojih poslovnih knjiga.

Prvostupanjski sud je u cijelosti prihvatio citirani nalaz i mišljenje vještaka, kao dan u skladu sa pravilima struke te u skladu sa dokumentacijom u spisu, a jednako i iskazu citiranih svjedoka budući su njihovi iskazi samo potvrdili zaključak do kojega je došao i vještak, te je stoga tužbeni zahtjev odbio našavši da je iznos od 700.000,00 kuna isplaćen kao dio kupoprodajne cijene za poslovne udjele, da prednik tužitelja nije ispunio obveze po citiranom ugovoru (niti je tvrdio da odgovornost za ispunjenje leži na drugoj ugovornoj strani ili uzroku za koji on ne odgovara) slijedom čega da ovaj iznos, koji se ima smatrati svojevrsnom kaparom, tuženik ne bi bio dužan vratiti tužitelju.

Prvostupanjski sud je pravilno naveo da se predmetni pravni odnos mora sagledavati u kontekstu svih sklopljenih ugovora i cjelokupnog pravnog posla, te njihovu međusobnu vezu – jer su prema odredbama ovih ugovora u poslovnom odnosu stranaka svi ovi ugovori vezani. Sagledavši tako pravni odnos stranaka, prvostupanjski sud je našao da tužbeni zahtjev nije osnovan, te da ne postoji obveza povrata predmetnog iznosa, sve iz razloga neispunjenja ugovora o preuzimanju obveze na prijenos poslovnog udjela po predniku tužitelja.

Naspram takvog utvrđenja i odluke prvostupanjskog suda, koja je dakle potkrijepljena dokumentacijom u spisu, iskazima svjedoka, te i nalazom i mišljenjem sudskog vještaka, drugostupanjski sud je u cijelosti zanemario širi kontekst pravnog odnosa stranaka, te se u cijelosti vodio samo odredbama ugovora o pozajmici od 09. svibnja 2014. god. Drugostupanjski sud obrazlaže da je ugovor o pozajmici sklopljen između DINOS GRAĐENJA d.o.o. i RTD d.o.o. od 09. svibnja 2014. godine posebni ugovor i ne ovisi o realizaciji Ugovora o preuzimanju obveze prijenosa dijela poslovnog udjela u trgovačkom društvu RTD d.o.o. od 02.05.2014. godine, pa shodno tome za njega ne vrijede odredbe o jamstvu odnosno kapari ugovorene u Ugovoru o preuzimanju obveze prijenosa dijela poslovnog udjela u trgovačkom društvu RTD d.o.o. Kod toga sud ne vodi računa o tome da je ANDRE d.o.o. mogao sklopiti ugovor u korist trećega i u svoje ime tražbinu (članak 337. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima). Taj sud nadalje navodi da je iz ugovorne odredbe da je prenositelj, društvo ANDRE d.o.o, ovlašten zadržati polovinu polovinu uplaćenog depozita, iz kojeg će se iznosa uplatiti 700.000,00 kn a račun društva NOVI LIST d.d, ako to tužitelj ne učini, proizlazi da se radi o navedenom depozitu od 300.000,00 EUR, jer da bi se radilo o iznosu iz članka 3. toč. 1. Ugovora (700.000,00 kn), tada iz polovice tog iznosa ne bi bilo moguće izvršiti obvezu prema društvu NOVI LIST d.d. Pored navedenog, da se tužitelj obvezao navedeni iznos platiti u ime i za račun tuženika, slijedom čga da prenositelj nije niti primio citirani iznos, pa ga ne može niti zadržati. Nadalje, a obzirom da među strankama nije sporno da nisu u ugovorenim rokovima ispunjeni uvjeti iz čl. 3. Ugovora o preuzimanju obveze prijenosa dijela poslovnog udjela, osim isplate u iznosu od 700.000,00 kn, te da je čl. 4. ugovoreno da su rokovi bitni sastojci ugovora, to je sukladno odredbi članka 361. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, dalje: ZOO) ovaj ugovor raskinut, te su stranke oslobođene ugovornih obveza, a stranka koja je ispunila ugovor potpuno ili djelomično, ima pravo na povrat onoga što je dala, te da je konačno, temeljem odredbi članka 499. ZOO-a tuženik kao zajmoprimac obavezan tužitelju kao zajmudavcu vratiti isplaćeni iznos zajma.

Kako je ranije ukazano, a vidljivo je iz obrazloženja pobijane presude, drugostupanjski sud je pravni odnos prosudio formalistički, ne sagledavajući cjelokupni pravni odnos svih uključenih stranaka, te svrhu pravnih poslova koji su poduzimani. Drugostupanjski sud zanemaruje u cijelosti nalaz i mišljenje vještaka, kao i iskaze svjedoka koji su izravno navedene pravne poslove i sklapali, koji svi dokazi govore protivno zaključcima ovoga suda. Pri tome posebno treba istaknuti da sud nema potrebna znanja s područja knjigovodstva i financija, upravo iz kojega razloga i jest provedeno financijsko – knjigovodstveno vještačenje i u kojem je vještak donio zaključak koji u cijelosti odgovara navodima tuženika, a koji sasvim transparentno opisuje poslovni pothvat koji su stranke htjele poduzeti i koje su pravne posljedice htjele i previdjele, kako za slučaj ispunjenja tako i slučaj neispunjenja.

U tom pogledu drugostupanjska presuda opterećena je povredama iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a koje su učinjene tek u drugostupanjskom postupku. U konkretnom slučaju drugostupanjska presuda proturiječi sama sebi, ista ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, o odlučnim činjenicama postoji proturiječnost između onoga što se o razlozima presude navodi o sadržaju ugovora i o iskazima svjedoka i vještaka u sudskom postupku.

Drugostupanjski sud dakle u cijelosti odstupa od nalaza i mišljenja vještaka, na kojem najvećim dijelom počiva prvostupanjska presuda, a koji je u cijelosti protivan utvrđenjima drugostupanjskog suda. Drugostupanjski sud pri tome ne daje niti jedan razlog za takvo odstupanje, niti zašto nalazi da nalaz i mišljenje vještaka nisu osnovani. Pri tome se ponavlja

da je cjelokupni pravni odnos stranaka komplekse naravi iz kojeg razloga iz jest provedeno navedeno vještačenje, te sud ne posjeduje potrebna stručna znanja da u cijelosti samostalno zaključuje o relevantnim činjenicama i okolnostima.

Na jednak način drugostupanjski sud previđa i ne daje razloge o odlučnim činjenicama iznesenim u iskazima svjedoka Nenada Bukovca i Nevena Klarina, koji su jednako u potpunoj protivnosti sa utvrđenjima drugostupanjskog suda.

Drugostupanjski sud formalistički sagledava ugovor o pozajmici koji su stranke ovoga postupka sklopile radi daljnje uplate asignacijom društvu NOVI LIST d.d, držeći se u cijelosti samo sadržaja ovoga ugovora, ne sagledavajući kontekst u kojem je sklopljen. U knjigovodstvenoj praksi nije ništa neuobičajeno uplate koje su u svojoj biti drugačije naravi, a koje se knjigovodstveno provode, evidentirati kao pozajmice, sve radi urednosti bilance i preglednosti financijske dokumentacije, no sama okolnost kako je nešto knjigovodstveno provedeno, ili kako je pravna isprava nazvana upravo za tu svrhu, nije odlučna za sadržaj pravnog posla.

Ono što jest bitno, je prava volja stranaka i kakva je bila njihova namjera pri stupanju u ugovorni odnos i zaključivanju pravnih poslova. Upravo u tom pogledu činjenično stanje je potpuno jasno, te je potkrijepljeno svom dokumentacijom u spisu, te svim provedenim dokazima, iskazima osoba koje su navedene poslove sklapale, te nalazom i mišljenjem knjigovodstveno – financijskog vještaka. Propust drugostupanjskog suda da se i jednom riječju očituje na navedene odlučne okolnosti predstavlja bitnu povredu odredaba parničnog postupka i to odredbe članka 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a kojom je propisano da bitna povreda uvijek postoji ako presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, a osobito ako je izreka presude nerazumljiva, ako proturječi sama sebi ili razlozima presude, ili ako presuda nema uopće razloga, ili u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, ili su ti razlozi nejasni ili proturječni, ili ako o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava ili zapisnika.

Prema stavu Visokog trgovačkog suda RH izraženom u presudi posl. broj: PŽ-1241/07, *kod spornog značenja ugovora i stvarne volje stranaka treba istražiti tu volju kako bi se moglo utvrditi o kakvom se pravnom poslu radi i koje su obveze i prava stranke pravnoga posla htjele ugovoriti.*

Jedno od temeljnih načela obveznog prava jest sloboda uređivanja obveznih odnosa i propisana je odredbom članka 2. Zakona o obveznim odnosima, a jednako je u tom načelu sadržano i daljnje načelo prave volje stranaka kao rukovodeće načelo s kojim stranke uopće pristupaju zaključenju ugovornih odnosa. Ovo je načelo dalje razrađeno odredbom članka 319. ZOO-a o tumačenju ugovora, koji u stavku 2. propisuje da se *pri tumačenju spornih odredbi ne treba držati doslovnog značenja pojedinih izričaja, već treba istraživati zajedničku namjeru ugovaratelja i odredbu tako razumjeti kako to odgovara načelima obveznog prava utvrđenim ovim Zakonom.*

Subjektivni kriterij očituje se u tome da se pri tumačenju spornih odredaba ugovora ne treba držati doslovno već da treba istražiti zajedničku namjeru ugovornih strana i nju tumačiti, a objektivni kriterij da se takve odredbe treba razumijevati na način kako to odgovara načelima

obveznog prava utvrđenog ZOO-om. Primarni kriterij tumačenja ugovora od koga polazi ZOO je zajednička volja ugovornih strana.

Pri tome nije sporno da cjelokupni pravni odnos između tužitelja i tuženika postoji upravo povodom ranije sklopljenog Ugovora o preuzimanju obveze prijenosa dijela poslovnog udjela od 02. svibnja 2014. god. između prednika tužitelja i trgovačkog društva ANDRE d.o.o., vlasnika tuženika. Tuženik se u istom odnosu našao kao svojevrsni kolateral, i samo sredstvo za ispunjenje obveza po ugovoru citiranom krovnom ugovoru. U tom pogledu ugovor o prijenosu poslovnih udjela usmjeren je na stjecanje vlasničkih udjela tužitelja u tuženiku, sa svim njegovim pravima i obvezama, te je očito da su stranke našle oportunistička sredstva ostvarena tim pravnim poslom uložiti u poslovanje i zatvaranje postojećih dugovanja prema društvu NOVI LIST d.d, kako je to uostalom i iskazao tadašnji direktor tuženika Neven Klarin koji je sudjelovao u tom pravnom poslu. Da bi postigli navedenu svrhu, stranke su imale operativni problem budući između tužitelja i tuženika u tom trenutku nije postojao pravni odnos koji bi bio osnova za isplatu po Ugovoru o preuzimanju obveze prijenosa dijela poslovnog udjela od 02. svibnja 2014. god, te su radi knjigovodstvenog opravdanja takve isplate takav pravni posao nazvali pozajmicom, međutim jasno je koja je bila stvarna volja stranaka. Bez citiranog krovnog ugovora niti tužitelj niti tuženik ne bi pristupili zaključenju ugovora o asignaciji niti ugovora o pozajmici ili stupili u bilo kakav pravni odnos, a svakako je jasno da se tuženik ne bi obvezao na zaključenje ugovora o pozajmici i obvezao prema novom vjerovniku, već su iste radnje poduzete isključivo u kontekstu preuzimanja društva tuženika po novom vlasniku DINOS GRAĐENJE d.o.o. i ispunjenja po istomu obveza iz ugovora o prijenosu poslovnih udjela. To nesporno proizlazi iz iskaza saslušanih svjedoka, ranijih direktora tužitelja i tuženika, te nalaza i mišljenja vještaka.

Stoga u ovoj je pravnoj stvari nedvojbeno dokazano koja je bila stvarna volja stranaka prilikom sklapanja predmetnog ugovora o pozajmici, da stranke zapravo nisu htjele ugovoriti obvezu povrata pozajmice, niti da se doista radilo o pozajmici.

Drugostupanjski sud ne cijeni niti jednom riječju navedene činjenice, ne dovodi činjenicu zaključenja ugovora o pozajmici u vezu sa ostalim dokazima i činjenicama u spisu, ne sagledava cjelokupno činjenično stanje u njegovoj ukupnosti i širi kontekst u kojemu su pravni poslovi poduzimani.

Navedenim postupanjem drugostupanjski sud odstupa i od pravne prakse zauzete po Vrhovnom sudu RH u odluci posl. broj: Rev 79/09-2 od 2. srpnja 2014. god. u kojem postupku je *nesporno utvrđeno da su tužitelj kao prodavatelj i tuženik kao kupac sklopili predugovor o kupoprodaji nekretnosti od 6. svibnja 2002.god. koji sadrži sve bitne sastojke glavnog ugovora te da prema njemu kupoprodajna cijena iznosi 125.000 EUR, - da je kupac tuženik odmah 6. svibnja 2002. isplatio 50.000 EUR i da se obvezao platiti još 75.000 EUR, - međutim da su stranke prilikom sklapanja glavnog kupoprodajnog ugovora od 2. kolovoza 2002. ugovorili kupoprodajnu cijenu u iznosu od 65.000 EUR, za koju se navodi u ugovoru da su je kupci u cijelosti isplatili te da je navedeni ugovor o kupoprodaji ovjeren kod javnog bilježnika, - da je na temelju njega izvršen prijenos prava vlasništva nekretnosti na tuženika.* Tužitelj je u tom postupku tražio isplatu 75.000,00 EUR, odnosno kako je ugovoreno predugovorom, navodeći da je u ugovoru navedena niža kupoprodajna cijena zbog plaćanja nižeg poreza na promet nekretnosti, međutim da je prava cijena bila ona u predugovoru.

Prvostupanjski i drugostupanjski sud u tom postupku su zaključili da je kupoprodajna cijena za navedenu nekretninu 65.000,00 EUR kako je navedeno u ugovoru, pa budući da je taj ugovor u cijelosti isplaćen, odbili su tužbeni zahtjev smatrajući da su obveze ugovornih strana prestale ispunjenjem (članak 295. stavak 1. ZOO/91). S takvim zaključkom Vrhovni sud RH nije se složio.

Vrhovni sud navodi da je *prema odredbi članka 71. stavak 1. ZOO/91, ugovor o kupoprodaji nekretnina za koje je zakonom ili voljom ugovornih strana određen obvezni pisani oblik s ovjerom potpisa ugovaratelja na ugovoru, a u čiji je pisani ovjereni sastav voljom ugovornih strana unesen manji iznos cijene od iznosa kojeg su oni stvarno ugovorili, ima pravni učinak, s tim da ima pravnu snagu stvarno ugovoreni iznos cijene kao stvarni disimulirani rezultat volje ugovornih stranaka, a ne simulirani, pisano označeni manji iznos cijene, ako zakonom nije drugačije određeno. Shodno tome, prodavatelj može tražiti izvršenje ugovora u visini stvarno ugovorene cijene.*

Vrhovni sud zaključuje da je nejasna prava volja stranaka tj. prava volja u pogledu kupoprodajne cijene, iako bi po kupoprodajnom ugovoru od 2. kolovoza 2002. bila ugovorena kupoprodajna cijena od 65.000 EUR.

U ovoj pravnoj stvari, koja je analogna opisanoj pravnoj stvari u predmetu Vrhovnog suda posl. broj: Rev 79/09-2, sasvim je jasno da je prava volja stranaka različita od onog što su stranke potpisale, te treba primijeniti zauzeto stajalište Vrhovnog suda RH i ne držati se formalistički odredbi ugovora već primijeniti stvarnu volju stranaka kao temeljno načelo u sudjelovanju u pravnom prometu i slobodu disponiranja svojim pravima prema svom nahodjenju.

Prvostupanjski sud u tom pogledu doista i jest cjelovito i sveobuhvatno istražio pravu volja stranaka prilikom poduzimanja pravnih radnji, te pravnih poslova i razloga zbog kojih su oni poduzeti, te i sa kojom svrhom, odnosno koje su posljedice ugovorne stranke željele postići. Štoviše, u tu je svrhu zatraženo i izrađeno vještačenje po stručnoj osobi upravo za pitanja knjigovodstva i financija, koji je vještak kao stručnjak dao decidiran odgovor o sadržaju pravnoga posla i volji stranaka.

Stoga, a obzirom na navedene nesporne činjenice, u ovoj pravnoj stvari valja primijeniti odredbe ZOO-a o simuliranom, odnosno prividnom pravnom poslu, koji člankom 285. određuje da (1) prividan ugovor nema učinka među ugovornim stranama, (2) ali ako prividan ugovor prikriva neki drugi ugovor, taj drugi vrijedi ako je udovoljeno pretpostavkama za njegovu pravnu valjanost.

Kod prividnog (simuliranog) ugovora postoji svjestan nesklad između volje i očitovanja (mana volje), a nastaje kad se ugovorne strane sporazumno i namjerno očituju o sklapanju određenog ugovora, iako one ne žele da ugovor nastane i pravno djeluje. Između ugovornih strana prividan ugovor nema pravnog učinka, ništetan je i s njim se postupa kao da nije niti sklopljen. Bitna pretpostavka za postojanje prividnog ugovora je suglasnost volja ugovornih stranaka o njegovoj prividnosti, odnosno suglasnost o sklapanju nekog drugog ("pravog") ugovora koji taj prividni ugovor prikriva. Mora postojati svijest - ugovorna volja o stvarnom sklapanju oba ugovora (Odluka Ustavnog suda RH br. U-III/2752/2013 od 15. listopada 2015.).

Prema odluci Vrhovnog suda RH posl. broj: Rev 862/2006-2 od 4. travnja 2007. god, *ugovor o zajmu sklopljen između tužiteljice i tuženika, primjerice, nema učinka među*

ugovornim stranama jer je utvrđeno da se radi o simuliranom pravnom poslu koji prikriva neki drugi ugovor. Da nije riječ o ugovoru o zajmu ukazivalo je pismeno priloženo od tužiteljice iz kojeg je vidljivo da bi iznos naveden u ugovoru o zajmu zapravo bio dug iz poslovanja tvrtki stranaka.

U kontekstu gore iznesenih pravnih stajališta, jasno je da svijest – ugovorna volja stranaka u ovoj pravnoj stvari nije bila za zasnivanje pravnog odnosa zajma, kako na tužitelju tako niti na tuženiku (kako su iskazali direktori koji su ugovor sklopili). Na strani tužitelja ta je volja bila usmjerena na ispunjenje obveza po Ugovoru o preuzimanju obveze prijenosa dijela poslovnog udjela i plaćanje – kupoprodajnu cijenu za iste udjele, dok je volja na strani tuženika bila da iz isplaćene kupoprodajne cijene po novom preuzimatelju, zatvori postojeća dugovanja prema trećim osobama, a što je dalje vidljivo i iz ugovorne obveze iz članka 3. st. 2. ugovora o prijenosu udjela kojim se osigurava dokapitalizacija društva RTD d.o.o. za daljnji iznos od 500.000,00 kn, te su i ova sredstva namjenska i služe za otplatu duga RTD d.o.o. prema društvu NOVI LIST d.d., te daljnjeg stavka 3. po prijenosu poslovnog udjela na stjecatelja DINOS GRAĐENJE d.o.o., isti dalje dogovoriti način i dinamiku povrata ostatka duga prema NOVOM LISTU d.d. i to mjesečnim uplatama u iznosima ne manjim od 30.000,00 kn.

Dakle cjelokupni pravni posao i stvarna volja stranaka je bila preuzimanje društva RTD d.o.o. uz istodobno osiguranje po preuzimatelju dokapitalizacije i financijske likvidnosti preuzetog društva, prvenstveno namirenjem njegovih obveza prema društvu NOVI LIST d.d, a način za postizanje toga cilja nužno je bio prvo formiranje pravnog odnosa tužitelja sa RTD d.o.o. budući potonji nije bio stranka Ugovora o preuzimanju obveze prijenosa dijela poslovnog udjela i bilo je potrebno evidentirati navedenu uplatu iznosa od 700.000,00 kn upravo kao uplata u ime i za račun RTD d.o.o. i zatvaranje dijela njegovih obveza prema trećim osobama, te se ugovor o pozajmici u tom kontekstu pojavio samo kao modus za knjigovodstveno pravdanje transakcije i ispunjenje njene primarne svrhe koja van svake dvojbe nije bila davanje zajma RTD d.o.o, koji predstavlja simulirani pravni posao koji niti jedna uključena stranka nije željela (ponovno se treba referirati na iskaze svjedoka i nalaz i mišljenje vještaka).

Drugostupanjska presuda dakle u cijelosti je promašena, formalistička i odstupa od navedene prakse zauzete po Vrhovnom sudu RH kao i pravne prakse zauzete po istom tom sudu, sve kako je gore ukazano.

Nadalje, a ostajući kod svih iznesenih navoda, ističe se i da je drugostupanjski sud pogrešno primjenio materijalno prava prilikom odlučivanja o dospelosti obveze na povrat „pozajmice“.

Drugostupanjski sud navodi da je tuženik zajam dužan vratiti po opozivu, odnosno po pozivu tužitelja, slijedom čega da je bilo potrebno da ga tužitelj pozove na ispunjenje obveze opomenom ili na drugi način. Tužitelj međutim da to nije učinio, slijedom čega da bi takva obveza dospjela najkasnije započinjanjem ovog parničnog postupka i podnošenjem tužbe od 03. siječnja 2017. god, od kojega dana da tužitelju pripada i pravo potraživati zatezne kamate.

Navedeno izneseno pravno stajalište drugostupanjskog suda je pogrešno, i jednako je posljedica propusta da sagleda cjelokupnu pravnu podlogu ugovora koja mu je prethodila. Naime, dospelost obveze na povrat iznosa od 700.000,00 kn (što se osporava da bi takva obveza uopće postojala) nije regulirana tim ugovorom, već je vezana i uvjetovana Ugovorom o preuzimanju obveze prijenosa dijela poslovnog udjela od 02. svibnja 2014. god.

Drugostupanjski sud previđa da su u ovoj pravnoj stvari u biti radi o dva ugovora o asignaciji, prvi je sastavni dio citiranog ugovora između ANDRE d.o.o. i tužitelja, i sastoji se u nalogu da potonji sa trećom osobom – RTD d.o.o., zaključi drugi pravni posao radi ispunjenja preuzete obveze na isplatu iznosa od 700.000,00 kn, a drugi ugovor o asignaciji između tužitelja i tuženika radi uplate tog iznosa društvu NOVI LIST d.d.

Upravo citiranim prvim ugovorom, stranke ANDRE d.o.o. i tužitelj su ugovorili u kojim uvjetima nastupa dospelost obveze na povrat citiranog iznosa i ona se razlikuje od trenutka koji kao mjerodavan uzima drugostupanjski sud. Uvjet pod kojim bi tužitelj ostvario pravo na povrat iznosa uplaćenog za račun RTD-a d.o.o., odnosno time dospelost takve obveze, regulirana je ugovornom odredbom Ugovora o preuzimanju obveze prijenosa dijela poslovnog udjela od 02. svibnja 2014. god. *da će se ta isplata voditi kao beskamatna pozajmica s trajanjem dok se ne ispune uvjeti za prijenos poslovnih udjela.*

Kako u ovoj pravnoj stvari nije sporno da tužitelj svojom krivnjom nije ispunio uvjete iz istoga Ugovora koji su predviđeni da bi se pristupilo daljnjem koraku i prijenosu društvenih udjela na tužitelja, tada nije niti nastupio navedeni uvjet trajanja pozajmice – odnosno takva obveza nije dospjela na naplatu budući je njena dospelost vezana uz ispunjenje prethodnih uvjeta ugovora.

Na jednak način, sukladno odredbi čl. 358. ZOO-a u dvostranoobveznim ugovorima nijedna strana nije dužna ispuniti svoju obvezu ako druga strana ne ispuni ili nije spremna istodobno ispuniti svoju obvezu, osim ako je što drugo ugovoreno ili zakonom određeno, ili ako što drugo proistječe iz naravi posla (tako i Visoki trgovački sud RH u presudi posl. broj: Pž-1584/2004 od 20. prosinca 2006. god).

Iz svega navedenog proizlazi da tužitelj nije ovlašten podnijeti predmetu tužbu i zahtijevati isplatu iznosa od 700.000,00 kn, budući nije ispunio svoje obveze preuzete po Ugovoru o preuzimanju obveze prijenosa dijela poslovnih udjela, a jednako time nije ispunjen niti uvjet ugovoren kao trenutak dspijećā pozajmice kojeg su stranke vezale za trenutak prijenosa poslovnih udjela. Stoga određivanje dspijećā kako je to učinjeno drugostupanjskom presudom predstavlja proizvoljnost, arbitrarnost i pogrešnu primjenu odredaba materijalnog prava i pogrešnog tumačenja pravnog odnosa stranaka.

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske smatra da je ugovor o pozajmici sklopljen između DINOS GRAĐENJA d.o.o. i RTD d.o.o. od 09. svibnja 2014. godine posebni ugovor i ne ovisi o realizaciji Ugovora o preuzimanju obveze prijenosa dijela poslovnog udjela u trgovačkom društvu RTD d.o.o. od 02.05.2014. godine, pa shodno tome za njega ne vrijede odredbe o jamstvu odnosno kapari ugovorene u Ugovoru o preuzimanju obveze prijenosa dijela poslovnog udjela u trgovačkom društvu RTD d.o.o. Kod toga sud ne vodi računa o tome da je ANDRE d.o.o. mogao sklopiti ugovor u korist trećega i u svoje ime tražbinu (članak 337. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima).

Polazeći od toga predubjeđenja, Sud ne polaže nikakav značaj činjenici da je direktor DINOS GRAĐENJE d.o.o. Nenad Bukovec prilikom saslušavanja u ovom parničnom predmetu izjavio **da ne postoji dug RTD d.o.o. prema DINOS GRAĐENJU d.o.o. s osnova pozajmice i da je to riješeno preko drugih društava.** Štoviše, Nanad Bukovec i u tužbi tvrdi da „dug ne postoji i da je pozajmica vraćena preko nekog drugog društva.“

I sudski vještak Ručević vještačenje d.o.o. u svojem nalazu i mišljenu vještači da dug RTD d.o.o. prema DINOS GRAĐENJU d.o.o. ne postoji.

Razvidno je da presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske proturiječi sama sebi i razlozima presude. O odlučnim činjenicama postoji proturiječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava (ugovora) i o iskazima danim u postupku (direktor Nenad Bučević tvrdi da nema duga po pozajmici, a stečajni upravitelj je mišljenja da dug postoji). Držimo da iz razloga što sve sporne činjenice nisu utvrđene, Visoki trgovački sud nije mogao preinačiti presudu Trgovačkog suda u Zagrebu, već je istu eventualno mogao ukinuti presudu i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Nastavno na gore navedeno postavlja se i pitanje pod brojem 12. budući je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske povodom žalbe tužitelja preinačio prvostupanjsku odluku a obrazloženje koje je ponudio ne udovoljava osnovnim načelima pravičnog suđenja što podrazumjeva i jamstvo na obrazloženu sudsku odluku koje jamstvo traži od sudova da daju odgovarajuće obrazloženje za svoje odluke na način da odgovore na bitne argumente stranaka u sudskim postupcima što u ovdje pobijanoj odluci Visoki trgovački sud Republike Hrvatske nije napravio već je svojim postupanjem ostvario povredu prava na pošteno suđenje koje je predviđeno i zajamčeno odredbom članka 29. i 19. Ustava RH i člankom 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Temeljem navedenoga postavlja se opravdano pitanje da li je postupanjem drugostupanjskog suda povrijeđeno načelo ravnopravnosti na štetu tuženika, budući se isti našao u situaciji da nema mogućnost koristiti sva pravna sredstva koja su bila na raspolaganju suprotnoj strani.

Naime, revizija kao izvanredni pravni lijek uvelike je ograničena uvjetima, pa u situaciji kada jedna stranka poradi preinake prvostupanjske odluke objektivno “izgubi” mogućnost koristiti redovni pravni lijek (a koji pravni lijek je za drugu stranu ishodio preinaku odluke i pozitivno rješenje stvari) tada se nalazimo u situaciji da je jednoj parničnoj stranci uskaćeno pravo na žalbu, a što predstavlja grubo kršenje ustavnog prava iz članka 18. Ustava RH.

Tuženik vjeruje kako je u konkretnoj situaciji drugostupanjski sud morao (ako je već našao da prvostupanjska odluka nije valjana, pravilna i zakonita) donesenu odluku ukinuti i predmet vratiti na ponovno odlučivanje prvostupanjskom sudu. Postupcima drugostupanjskog suda grubo su narušena prava tuženika koji jednostavno više nije u ravnopravnom položaju s tuženikom, a takvo rješenje nije dopustivo.

Ovo pitanje iznimno je važno kako za odluku u sporu tako i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, ali i za razvoj prava kroz sudsku praksu.

Posebno je bitno u konkretnom slučaju naglasiti i činjenicu kako je tuženik pravomoćno izgubio spor, a da pri tome nije imao mogućnost koristiti pravo na dokaz budući je Visoki trgovački sud republike Hrvatske iz provedenog prvostupanjskog postupka izvukao potpuno drugačije zaključke od prvostupanjskog suda uslijed čega je bio u obvezi pružiti tuženiku priliku da se na takve zaključke očituje i po potrebi predloži dokaze.

Pravo na pošteno suđenje kroz praksu Europskog suda za ljudska prava obuhvaća i pravo na procesnu ravnopravnost (equality of arms, „jednakost oružja“) i pravo na saslušanje (fair hearing) i Pravo na dokaz (right to proof), a sva navedena prava postupanjem drugostupanjskog suda tužitelju su uskraćena. Čak i da se sa strane stave sve iznesene činjenice svrha zaštite koju pruža čl. 6. st. 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda jest u osiguranju poštenog postupanja, a ne u provjeri ispravnosti ishoda postupka, pa sama činjenica da je drugostupanjski sud preinačio prvostupanjsku odluku bez da je tuženiku pružena mogućnost da se ravnopravno očituje o stavu drugostupanjskog suda kroz redovni postupak dovoljan je dokaz narušavanja svih gore istaknutih prava tuženika, te je obveza Vrhovnog suda Republike Hrvatske da utvrdi jasna pravila u ovakvim situacijama kako se ovakvi propusti ne bi ponavljali, te budući po saznanju tuženika o tom pravnom pitanju još uvijek nema prakse revizijskog suda.

DOKAZ: kao gore

III Zbog svega navedenog, tuženik je stava kako su postavljena pitanja važna za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni kao i za razvoj prava kroz sudsku praksu, a jednako da su u postupku pred drugostupanjskim sudom učinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka i to članka 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a, te stoga zbog svih gore iznesenih razloga podnosi ovaj prijedlog, te temeljem odredbi članka 385. st. 1. i st. 2. ZPP-a

p r e d l a ž e

da revizijski sud rješenjem dopusti podnošenje revizije protiv presude Visokog trgovačkog suda RH posl. broj: Pž-3696/2021 od 07. veljače 2022. god. zbog učinjenih bitnih povreda odredaba parničnog postupka počinjenih u postupku pred drugostupanjskim sudom, te zbog pravnog pitanja koje je važno za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni ili za razvoj prava kroz sudsku praksu u odnosu na postavljena pravna pitanja.

U Zadru, 05. travnja 2022. god.

Tuženik po punomoćniku